

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 392/2016-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti SLOVUNITED s. r. o., Špitálska 27, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou SEMANČÍN POLÁČEK s. r. o., Vajnorská 100/A, Bratislava, pre namietané porušenie čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a), čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžf 15/2015 z 9. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti SLOVUNITED s. r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. februára 2016 doručená a podaním doručeným 18. marca 2016 doplnená sťažnosť obchodnej spoločnosti SLOVUNITED s. r. o. (ďalej len „sťažovateľ“) pre namietané

porušenie čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 písm. a), čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžf 15/2015 z 9. novembra 2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v konaní pred všeobecnými súdmi (krajským súdom ako prvostupňovým rozhodujúcim o žalobe v správnom súdnictve a najvyšším súdom ako odvolacím) žalobou domáhal, aby súdy uložili Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len „úrad“) povinnosť doručiť sťažovateľovi rozhodnutie úradu č. 0024/2014/E z 28. novembra 2013 (ďalej len „cenové rozhodnutie“) vydané na základe zákona č. 250/2012 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o regulácii v sieťových odvetviach“), ktorým boli pre regulovaný subjekt Stredoslovenská energetika – Distribúcia, a. s., schválené tarify za prístup do distribučnej sústavy a distribúciu elektriny a podmienky ich uplatnenia.

Krajský súd konanie o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia úradu zastavil. Najvyšší súd rozhodnutie krajského súdu potvrdil, čo sťažovateľ napáda podanou sťažnosťou.

Nosnou argumentačnou líniou sťažovateľa v podanej sťažnosti je nesúhlas so závermi všeobecných súdov, ktorými tieto zastali názor, že zákon o regulácii v sieťových odvetviach *„upravuje okruh možných účastníkov cenového konania, čo znamená, že v tomto prípade nie je možné subsidiárne aplikovať ustanovenia Správneho poriadku [zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), pozn.] a považovať sťažovateľa za účastníka cenového konania. Súd prvého stupňa vyzdvihol potrebu zúženého okruhu účastníkov cenového konania s odôvodnením, že aplikáciou ustanovenia o účastníctve podľa Správneho poriadku by musel Úrad konať s neprimerane veľkým počtom účastníkov konania“*.

V ostatnej časti sťažnosti sťažovateľ z takto formulovaného predmetu odvodzuje zásah do označených práv nedoručením mu vyjadrenia úradu k podanej žalobe, nestotožňuje sa s podľa jeho názoru mylnou a účelovou interpretáciou rozhodnutí ústavného súdu na posudzovanú vec a napadnuté rozhodnutie považuje za nepreskúmateľné, pretože najmä:

- a) všeobecné súdy ignorovali aplikáciu ustanovení Správneho poriadku na zákon o regulácii v sieťových odvetviach – podľa názoru sťažovateľa *„Najvyšší súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal so zásadným argumentom sťažovateľa, podľa ktorého z ust. § 41 ods. 1 a ods. 2 Zákona o regulácii vyplýva, že na konanie o cenovej regulácii sa vzťahujú ustanovenia o účastníctve podľa Správneho poriadku, nakoľko ich zákonodarca z aplikácie nevylúčil.“*,
- b) všeobecné súdy svojím postupom ignorovali zámer zákonodarcu – podľa názoru sťažovateľa *„Najvyšší súd sa vôbec nevysporiadal so zámerom zákonodarcu, ktorý nevylúčil aplikáciu Správneho poriadku na účastníctvo v Zákone o regulácii. Zákonodarca pri tom vyslovene takúto aplikáciu vylúčil pri iných ustanoveniach Zákona o regulácii.“*,
- c) argumentácia najvyššieho súdu je nedôvodná – podľa vyjadrenia sťažovateľa *„Sťažovateľ považuje argument Najvyššieho súdu o veľkom počte účastníkov cenového konania za absolútne neprípustný a rozporný s objektívnym právom, ktoré vo viacerých prípadoch pripúšťa, ba priam ráta s veľkým počtom účastníkov konania. Ako príklad konaní s veľkým počtom účastníkov sťažovateľ uvádza konanie o líniových stavbách, územné konanie o umiestnení stavby podľa zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) alebo konanie o obnove pamiatkového fondu podľa zákona č. 49/2002 Z. z. o ochrane pamiatkového fondu v znení neskorších predpisov. V žiadnom z uvedených konaní nedochádza k opomenutiu účastníkov konania, ale konanie prebehne štandardným spôsobom nanajvýš s pozmenenou formou doručovania (verejnou vyhláškou).“*,
- d) všeobecné súdy vo veci ignorovali potrebu uplatnenia ústavne konformného výkladu.

Sťažovateľ je toho názoru, že:

- a) podľa dikcie § 14 Správneho poriadku účastníkom konania je ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté,
- b) podľa dikcie § 14 ods. 3 zákona o regulácii v sieťových odvetviach *„účastníkom cenového konania je regulovaný subjekt, ktorý predložil návrh ceny. V prípade, ak sa začalo cenové konanie na podnet úradu, účastníkom konania je regulovaný subjekt, ktorého má úrad v úmysle cenovo regulovať“*,
- c) *„Vyššie uvedená definícia nemá a ani nemôže mať za následok zúženie okruhu účastníkov, ktorý je upravený v § 14 ods. 1 Správneho poriadku, nakoľko aplikáciu správneho poriadku nevylučuje.“*,
- d) ďalej *„Vzťah Zákona o regulácii a Správneho poriadku je upravený v § 41 Zákona o regulácii. Podľa ustanovenia § 41 ods. 1 uvedeného zákona na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem (a) § 33 ods. 2, ak sa v konaní vychádzalo iba z podkladov predložených účastníkom konania a zároveň sa účastníkovi konania vyhovel v plnom rozsahu, (b) § 62 až 68 a 71 až 80, ak ide o cenové konanie, ak tento zákon neustanovuje inak.“*,
- e) a ďalej *„Citované ustanovenie špecifikuje tie ustanovenia Správneho poriadku, ktoré sa na konanie podľa Zákona o regulácii nevzťahujú. Sťažovateľ v tejto súvislosti zdôrazňuje, že ust. § 14 Správneho poriadku upravujúce účastníkov konania sa v tomto zozname nenachádza, a teda sa na konanie podľa Zákona o regulácii vzťahuje v plnej miere.“*,
- f) a navyše *«zásada subsidiarity Správneho poriadku sa aplikuje aj na prípady, kedy „osobitná právna úprava nerieši osobitný druh správneho konania v plnom rozsahu.“ a tiež „... v prípadoch, keď to z osobitného právneho predpisu explicitne nevyplýva“ (Potash, P., Hašanová, J., Zákon o správnom konaní (správny poriadok). Komentár. C. H. Beck, Praha. 2012, str. 3).»*,

a keďže je podľa názoru sťažovateľa tiež splnená podmienka dikcie zákona, že *„Cenové rozhodnutie priamo upravuje práva a povinnosti sťažovateľa, nakoľko mu priamo*

ukladá povinnosť platiť platbu za prístup do distribučnej sústavy.“, zasahuje napadnuté rozhodnutie do sťažovateľových práv.

Uvedeným sťažovateľ zdôvodňuje zásah do práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a po odôvodnení základného argumentu sťažnostnej logiky z tohto základu sťažovateľ odvodzuje porušenie ďalších článkov ústavy od zásahu do vlastníckeho práva sťažovateľa cez porušenie čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy až po jej základné piliere, čl. 1 a čl. 2 ústavy a neopomína ani podľa jeho názoru nedostatočnú kvalitu osobitného zákona.

Na základe uvedeného sťažovateľ v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžf 15/2015 z 9. novembra 2015 boli porušené v záhlaví tejto sťažnosti označené práva, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľovi priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Podľa § 14 Správneho poriadku účastníkom konania je ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté; účastníkom konania je aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak.

Podľa § 14 ods. 3 zákona o regulácii v sieťových odvetviach účastníkom cenového konania je regulovaný subjekt, ktorý predložil návrh ceny. Ak sa začalo cenové konanie na podnet úradu, je účastníkom konania regulovaný subjekt, ktorého má úrad v úmysle cenovo regulovať.

Podľa § 41 ods. 1 zákona o regulácii v sieťových odvetviach na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem

- a) § 33 ods. 2, ak sa v konaní vychádzalo iba z podkladov predložených účastníkom konania a zároveň sa účastníkovi konania vyhovel v plnom rozsahu,
- b) § 62 až § 68 a § 71 až § 80, ak ide o cenové konanie, ak tento zákon neustanovuje inak.

Sťažovateľ sa pred všeobecnými súdmi domáhal doručenia cenového rozhodnutia na základe tvrdenia, že cenové rozhodnutie priamo zasahuje do jeho práv a povinností, „*nakoľko mu priamo ukladá povinnosť platiť platbu za prístup do distribučnej sústavy*“.

Ťažiskom odôvodnenia zamietavých rozhodnutí všeobecných súdov v sťažovateľovej veci bola otázka posúdenia účastníctva sťažovateľa v cenovom konaní.

Krajský súd zastal názor, že § 14 ods. 3 zákona o regulácii v sieťových odvetviach upravuje ako *lex specialis* účastníctvo v cenovom konaní reštriktívne vo vzťahu k § 14 Správneho poriadku. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na subsidiárny charakter Správneho poriadku vo vzťahu k zákonu o regulácii v sieťových odvetviach, najmä na komplexnosť úpravy účastníctva v zákone o regulácii v sieťových odvetviach. Z toho vyvodil, že okruh účastníkov konania v *lex specialis* nie je možné rozšíriť o ustanovenia zákona *lex generalis*. Na základe uvedeného zastal názor, že úmyslom zákonodarcu bolo zúženie okruhu účastníkov konania, čo podporil úvahou, že v opačnom prípade by do úvahy spadalo nespočetné množstvo účastníkov konania, s ktorými by sa vo veci muselo konať.

S takým názorom sťažovateľ nesúhlasil a bránil svoj záujem prostredníctvom odvolania. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí jednak dospel k záveru, že prípadné doručovanie vyjadrenia úradu k žalobe sťažovateľa nemalo zásadný vplyv na rozhodnutie o nej (krajským súdom bolo konanie po odôvodnení sporného postavenia účastníka zastavené, pretože žaloba bola považovaná za podanú neoprávnenou osobou), a tiež k záveru, že vo veciach upravených osobitnými zákonmi je potrebné postupovať prednostne podľa osobitných predpisov, a len vtedy, ak osobitné predpisy neobsahujú potrebnú úpravu na riešenie určitej procesnej otázky, možno použiť príslušné ustanovenie Správneho poriadku.

S uvedeným sťažovateľ opäť nesúhlasil a bráni svoje záujmy prostredníctvom tejto sťažnosti.

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že súčasťou jeho stabilizovanej judikatúry je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Predovšetkým ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný

súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Ústavnému súdu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť právneho záveru všeobecného súdu v konkrétnej právnej veci ani výklad zákona, ktorý v konkrétnej veci aplikoval. Sťažovateľ však túto stabilizovanú judikatúru ústavného súdu opomína a sťažnosť uplatnil ako ďalší opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva. Účel sťažnosti je však v porovnaní s opravnými prostriedkami v systéme všeobecného súdnictva diametrálne odlišný, keďže táto sleduje výlučne ochranu základných práv a slobôd.

Všeobecné súdy, ako je už uvedené, sťažovateľovi zdôvodnili, z akých dôvodov považovali subsidiárnu aplikáciu ustanovení Správneho poriadku o účastníkoch konania za neprípustnú. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecných súdov nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo

arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08).

Ani z hľadiska uplatnenej argumentácie nemôže ústavný súd prisvedčiť sťažovateľovi. Sťažovateľ sa v prejednávanej veci domáha subsidiárnej aplikácie ustanovení o účastníkoch konania podľa Správneho poriadku (*lex generalis*) na ustanovenia o účastníkoch (cenového) konania podľa zákona o regulácii v sieťových odvetviach (*lex specialis*).

Podľa názoru ústavného súdu bola všeobecnými súdmi prejednávaná vec z hľadiska zmyslu a účelu právnej úpravy, ako aj z hľadiska legislatívnej techniky (resp. tvorby práva v širšom kontexte) vyhodnotená ústavne konformne. Podľa názoru všeobecných súdov ustanovenie § 14 ods. 3 zákona o regulácii v sieťových odvetviach upravuje účastníctvo v cenovom konaní reštriktívne voči § 14 Správneho poriadku. Uvedené podopreli úvahou o zmysle naplnenia postavenia účastníka v cenovom konaní, podľa ktorej nie je účelné do cenového konania priberať *de facto* neobmedzený, a tým aj neurčitý (v zmysle objektívnej neurčitosti) počet subjektov, s ktorou sa sťažovateľ nestotožnil. Z uvedeného dôvodu a aj kvôli prednosti aplikácie špeciálnej právnej úpravy aplikovali všeobecné súdy na prejednávanú vec ustanovenia rýdzo *lex specialis*.

Sťažovateľovi je nutné vytknúť nesprávne pochopenie subsidiárneho charakteru Správneho poriadku vo vzťahu k osobitným zákonom. Subsidiárne použitie Správneho poriadku nemá ani podľa názoru ústavného súdu za cieľ dopĺňať úpravu *lex specialis* v tom smere, že výkladom začne spätne pôsobiť proti zúžene upravenému okruhu účastníkov konania v špeciálnom zákone tak, že znova bezvýnimočne rozšíri v špeciálnom zákone zužujúco upravený okruh účastníkov konania na úroveň *lex generalis*. Z tohto pohľadu by úprava špeciálneho zákona stratila opodstatnenie a vôbec by ju nebolo potrebné vydať.

Za ďalšie názor ústavného súdu podporuje aj koncepcia úpravy účastníkov cenového konania v § 14 ods. 3 zákona o regulácii v sieťových odvetviach. Okruh účastníkov cenového konania je v predmetnom ustanovení upravený taxatívnou enumeráciou. Navyše,

z hľadiska legislatívnej techniky nejde o vymedzenie „niektorých ustanovení o účastníkoch (cenového) konania“, ale o prostý výpočet účastníkov konania. Na prvý pohľad preto nič nesignalizuje potrebu doplniť „niektoré ustanovenia o účastníkoch (cenového) konania“ subsidiárnou aplikáciou Správneho poriadku. Na predostretej veci nič nemení ani ustanovenie § 41 ods. 1 zákona o regulácii v sieťových odvetviach, ktorý vylučuje subsidiárne použitie taxatívne určených ustanovení Správneho poriadku vo vzťahu k cenovému konaniu (podľa logiky sťažovateľa z dôvodu, že § 14 Správneho poriadku sa v ustanovení § 41 ods. 1 zákona o regulácii v sieťových odvetviach nenachádza, je plne aplikovateľný na cenové konanie). Čisto z formálneho uhla pohľadu sa totiž subsidiárna aplikácia Správneho poriadku nejaví byť žiaducou v prípade úplnej (komplexnej) úpravy určitej procesnej otázky v osobitnom (špeciálnom) predpise, naopak, môže byť žiaducou v prípade úpravy neúplnej (úpravy „niektorých ustanovení o...“) počítajúcej s jej doplnením. Z hľadiska odopretia zjavnej nespravodlivosti však nie je vylúčené aj príliš formalistický prístup materiálne korigovať, čo však všeobecné súdy v posudzovanom prípade neopomenuli a sťažovateľovi vysvetlili, že výklad, ktorý od nich požaduje, by aplikácie dospel k zrejmej absurdnosti a z akého dôvodu by k takej situácii došlo, a preto na posudzovanú vec subsidiárne Správny poriadok aplikovať odmietli.

V okolnostiach prípadu ústavný súd hodnotí úvahu všeobecných súdov za ústavne akceptovateľnú a primerane argumentačne zdôvodnenú, pričom jej nechýba racionalita. Napadnuté rozhodnutie preto nemožno považovať za svojvoľné či arbitrárne. Z uvedených dôvodov neprichádzalo do úvahy, aby ústavný súd sťažnosť prijal na ďalšie konanie. Tej totiž chýbala ústavnoprávna relevancia, ktorá by takýto postup a rozhodnutie ústavného súdu odôvodňovala.

Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, a keďže argumentácia uvedená v sťažnosti smerovala primárne k vysloveniu porušenia tohto článku, predloženú sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy je potrebné uviesť, že ich aplikácia sa v individuálnych sťažnostiach viaže na vyslovenie porušenia individuálne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľa (v tomto prípade čl. 46 ods. 1 ústavy). Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a čl. 46 ods. 1 ústavy, požiadavka na vyslovenie porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy je v súlade s doterajšou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu zjavne neopodstatnená (I. ÚS 34/96).

Obdobne pristupoval ústavný súd aj k posúdeniu namietaného porušenia ostatných článkov ústavy [čl. 13 ods. 1 písm. a), čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 3, čl. 152 ods. 4], keďže sťažovateľ ich porušenie v sťažnostnej logike odvodzuje od porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, a predloženú sťažnosť odmietol v tejto časti tiež podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci (zrušenie napadnutého uznesenia, vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrada trov konania) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2016